

ION D. SÎRBU

FRUNZA CEA NEAGRĂ

•

SFÎNTUL PETRU ÎN PETRILA

▪ August 2007 ▪

ARGUMENT

Un omagiu minerilor Văii Jiului plecați, ca un nedrept tribut de sânge pe care mina îl cere, din păcate, mult prea des.

*Președinte PRM Vulcan,
Ioan Dorel Șchiopu*

Neascultați, neînțeleși, nedreptățiți de toate regimurile politice, minerii Văii Jiului s-au încăpățânat să-și împlinească rostul. De ziua lor, acestor „copii ai Sfântului Petru”, un gând de nădejde și speranță!

*Consilier județean PRM,
Costel Avram*

FRUNZA CEA NEAGRĂ

“...Cum îți ziceam, fătul meu, când a fost de-o murit minerul cel bătrân, baba lui, după datina veche, i-a pus în palma stângă o bucată de cărbune, iar la cap i-a așezat lampa de șut, aprinsă. Apoi l-au fost rădicat ortacii pe umeri și l-au dus la groapă. L-au pomenit, l-au plâns – iar cei cu care băuse omul în viață i-au stropit mormântul cu un pic de răchie. Ca să poată simți și în ceea lume, când i-o fi dor, duh de palincă românească.

Buuun...

Îndată ce a rămas singur, s-a ridicat bătrânul în picioare, și-o luat lampa și-a pornit, prin galeriile lumii celeilalte, să caute intrarea în Rai. Și fiindcă era bun miner, n-a rătăcit. A ajuns cu bine la ușa cea mândră a grădinii lui Dumnezeu și, bătând în ea, a cerut să i se deschidă.

- Cine-i? a întrebat Sfântul Petru. Era mânios foc. Nu-i plăcea să fie sculat din somnul de după-masă.

- Iaca, un miner sărac și bătrân, i-a spus omul nostru. Dă-mi drumul, Sfinte Petre.

Sfântul își scoase capul zbârlit pe geamul porții și făcu ochii mari.

- Ce, se răsti dintr-o dată, tu vrei să intri în Rai? Nu ți-e rușine obrazului?!

- De ce să-mi fie rușine?! i-a răspuns mirat bătrânul; îs trudit, am muncit greu toată viața. Aș vrea să mă hodin.

- În Iad cu tine! Acolo-i locul tău.

- Pentru ce, Sfinte Petre?

- Pentru că ești un păcătos.

- Eu, păcătos?! D-apăi n-am avut vreme să fac păcate. Și nici bani. Eu tot pe sub pământ am fost...

- Ai înjurat? Începu Sfântul să-l verifice.

- Înjurat, dar...

- Ai postit?

- Nu prea... Adică am postit eu, dar...

- Ai băut?

- Băut. Ce era să fac?

- La biserică fost-ai?

- Așa și așa... Fiindcă să vezi Sfinte Petre...

- Nu mai lungim vorba degeaba. Ești un păcătos și gata. Du-te în Iad! Și dădu să închidă geamul.

- Stai, Sfinte! Sări atunci bătrânul și-și propti coatele-n deschizătură. Nu te grăbi cu judecata. Întreabă de ce am trăit așa și după aia să mă trimiți în Iad. Ei, Petre, Petre! oftă cu amărăciune cel miner bătrân, se vede treaba că și tu te-ai dat cu domnii.

Sfântul se înroși de rușine și de ciudă.

- Mă ocărăști, strigă el. Afurisitul! Să știi că pun arhanghelii pe tine... Și-l împinse pe bătrân afară.

Minerul, îndărătnic, începu să bată cu pumnii, cu bocancii, în poarta de aur. Și a făcut un tărațoi de s-a speriat tot Raiul.

- Ce vrei, omule? întrebau îngerii, ascunși de frică după uluci.

- Vreau să fac o lăcrămație, strigă minerul. Vreau să ies la raport direct la Dumnezeu...

FRUNZA CEA NEAGRĂ

Îngerii s-au crucit de atâta curaj, însă văzând că bătrânul nu se lasă și că e gata să dărâme mândrețea de poartă, s-au hotărât să-l vestească pe Dumnezeu.

- Doamne, i-au zis, îndură-te și ne iartă că te tulburăm. A sosit un nebun la porțile Raiului și vrea să intre cu forța. Ce să facem?

Dumnezeu s-a mirat, apoi a dorit să-l vadă pe răzvrătit.

A venit bătrânul și după ce a mulțămuit frumos: „noroc bun”, s-a oprit în fața stăpânului lumii.

- Ce vrei, omule? I-a întrebat Dumnezeu cu blândețe.

I-a plăcut bătrânul miner pentru că nu se ploconea și i se uita drept în ochi.

- Dreptate vreau, Doamne, a răspuns acesta. Vreau să intru în Rai.

Dar Sfântul Petru, care era pe aproape, sări îndată cu pâra:

- E păcătos, Doamne, singur a mărturisit. Înjură, bea, lucrează duminicile. Și mai e și bătăuș pe deasupra.

- E adevărat? îl întreabă Dumnezeu.

- E adevărat, Doamne. Dar numai pe jumătate.

- Cum așa? se miră cel mare.

- E adevărat că am înjurat. Dar am înjurat numai pe aceia care mi-au furat rodul muncii, pâinea copiilor. Și i-am înjurat, fiindcă nu m-ai făcut destul de tare ca să le pot da în cap.

- Hm...! mormăi Domnul. Și-apoi...

- Și-apoi... am și băut. Dar n-am băut de plăcere. Am băut că mă dureau oasele și tremura carnea pe mine de oboseală... Și-am mai băut ca să pot ține caldă în piept nădejdea în dreptatea Ta. Că trează...

- Hm! mormăi pentru a doua oară Domnul. Dar de bătut, te-ai bătut?

- Da, Doamne. Cu jăndarii și cu polițiștii. Că am zis: sigur ai adormit, Doamne, și nu vezi ce-i în lumea ta. Deci, să caut a-mi face singur dreptate. Cu pumnii, că altă putere nu ne-ai lăsat nouă, săracilor tăi.

Și-i arată Domnului bătăturile cumplite ale palmelor.

Dumnezeu, văzându-i mâinile, se înfioră. Înțelese îndată cu cine are de-a face.

- Ești miner, bătrânule. Așa-i?

- Da, Doamne. Uite cărbunele la care am lucrat... Și puse, în mâna Moșului lumii, bucata de cărbune adusă din Petrila.

Dumnezeu o întoarse pe toate fețele, se uită la ea, apoi, deodată, întrebă:

- Minerule, văd aici, în cărbunele acesta, urmele unei frunze din grădina mea. Ce-i cu ea?

- Doamne, îi șopti umilit bătrânul, frunza pe care o vezi a fost cândva verde și s-a bucurat de sfânta lumină a soarelui. Apoi a trebuit să coboare sub pământ și a ars mocnit până s-a făcut cărbune. Frunza aceasta, Doamne, îi bietul meu suflet...”

SFÎNTUL PETRU ÎN PETRILA

Acum, după ce v-am povestit cum a ajuns minerul cel bătrîn în Rai, să vă spun mai departe ce s-a întîmplat după aceea. Că lucrurile n-au rămas pînă-ntr-atîta. Minerul ăsta al nostru nu era om ca toți oamenii. N-avea liniște. S-a plimbat prima zi prin grădină și-a văzut ce-i de văzut. A doua zi s-a apucat să-și spele bocancii, să și-i ungă, să coase niște nasturi, să-și umple lampa cu benzină. Dar și de asta i s-a urît. A treia zi s-a dus glonț la Moșul.

- Doamne, a zis el, nu mai stau în Rai. Plec.

Moșul și-a făcut cruce cînd a auzit. Așa un nebun nu s-a mai pomenit în lumea de sus.

- Cum să pleci din Raiul meu? Nu știi că Raiu-i veșnic? Și că de-aici nu-i întoarcere?

- Doamne, mi s-a urît în grădina asta. Am umblat trei zile, am căutat, am întrebat; în toată grădina n-am găsit nici un petrilean. Unde-s petrilenii care au murit? Unde mi-s ortacii?

Moșul a oftat, a dat din umeri și a zis:

-Eu știu? Să vie Petre!

Și a venit Petre cu cheile de aur.

- Petre, a întrebat Moșul, unde-s petrilenii?

Petre, arțăgos, s-a uitat cruciș la miner.

- Nu-s Doamne. Îs păcătoși ca și ăsta. Nu le-am dat drumul în Rai.

- Apoi așa nu merge, a mîrîit mînios bătrînul nost'. Ce fel de Rai îi ăla, în care eu sunt singurul petrilean?

Petre, Petre, ți-am spus și, iaca, ți-o spun acum și-n fața Moșului: ești un pîrlit de pescar, te-ai boierit aici, în Rai, ai uitat cum se cîștigă pîinea.

-Deh, a zis Moșul, are dreptate. Petre, te-ai cam boierit...

Petre, rușinat, se făcuse roșu la față. Și de rușine și de mînie.

- Se poate, Doamne. Îmi pare rău...

- Păi, ce-i de făcut acum? a întrebat Moșul, scărpinîndu-se în barbă.

- Eu știu ce-i de făcut, Doamne, a zis minerul. Să faci bine să-1 trimiți vreo șapte ani pe boierul ăsta la noi la mină. Să lucreze, să vadă și el cîtu-i de ușor. Și, după aceea, să vină înapoi la poartă...

-Bine zici! mormăi Moșul. Petre, fă-ți pașaportul și pregătește-te de drum. Te duci la Petrila în mină. Să vezi pe pielea ta cum trăiesc oamenii ăștia. Și pînă atunci fii bun și dă-i în primire cheile minerului ăstuia. Căci știe cui trebuie să dea drumul în Rai.

Zis și făcut. Porunca-i poruncă. Petre oftă din greu, dete cheile și se întoarce în poartă să-și facă formele de transfer. Minerul se luă după el. Că acum el era portar, vezi, Doamne?!

- Petre, i-a zis, să nu fii supărat pe mine. Mie-mi place dreptatea. Mi-e milă de tine, dar mai milă mi-e de ortacii mei, care, în loc să fie aici, cine știe pe unde rătăcesc...

- Lasă asta, a zis Petre, poate are să-mi folosească. Mai bine spune-mi ce să fac. Că tu știi cum îi în Petrila.

- În privința asta, a zis bătrînul, las' pe mine. Întîi și-ntîi, te schimbi la față. Razi barba, te faci mai tînăr. Așa cum erai pe vremea cînd pescuiai. Apoi

SFÎNTUL PETRU LA PETRILA

iei lampa mea, bucata asta de cărbune, te-mbraci mai sărăcăcios și cobori. Te duc cu pe galerii să-ți arăt drumul. Și-apoi, acolo, vezi tu ce-ai să faci. Te duci la Werk, la Ober-Steiger, zici că ești miner și ceri să te angajeze.

- Șapte ani! oftă Petre, mai să plîngă. Șapte ani departe de Rai, la spatele lui Dumnezeu!

- Ce-s șapte ani față de vecie? Eu am trăit șaptezeci de ani și nu mă plîng. Aproape c-aș fi bucuros să merg în locul tău...

S-au pregătit, tot în regulă, și chiar în seara aceea (că-n cer formele se fac mai repede) au ieșit pe poarta cea mîndră a Raiului. Și-au început să coboare. Și-au coborât, pînă au ajuns, cu greu, în galeriile minei. De-aici a fost mai ușor. Au cotit o dată, de două ori, au dat de o suitoare și-au început să urce. Cînd au ieșit afară la lumină, sus, soarele strălucea pe cer. S-au așezat sub un pom.

- Na, uită-te, Petre! i-a zis bătrînul miner. Asta cît o vezi îi Petrila mea – și ochii i se umplură de lacrimi.

- Ți-i dor de ea?

- Tare mi-e dor!

- Eu nu văd decît fum, murdărie, case de oameni săraci.

- Lasă, Petre, i-a zis bătrînul, așa-i pe dinafară. Dar ai să vezi și ai să-nțelegi ce-i pe dinăuntru.

- Apoi, atunci, zise Petre, să-ncep: pace bună, minerule și nu uita că stau numai șapte ani!

- Nu uit. Noroc bun, Petre!

Și s-au despărțit. Petre a luat-o către Anstal, iar minerul nostru, tot oftînd și lacrimînd, s-a-ntors pe galerii în sus, în Raiul unde-l aștepta slujba de portar...

Să știți că timpul trece și în cer ca și pe pămînt, la fel; ceasurile-s ca plumbul, ziua ca fierul, săptămîna cînd se gata, parcă ai pus o piatră de moară. În schimb, anii zboară ca fluturii și viața cînd se gata nu mai e decît un oftat lung. Ce s-a petrecut cu Petre, cît a stat și a lucrat în Petrila, nu știu. În schimb, în Rai, totul a fost dat peste cap. La poartă stătea acum bătrînul nostru și

aștepta. Și, după cum urcau oamenii către el, de departe știa cine sunt. Că altfel urcă pe deal în sus omul mândru și bogat, altfel cel învățat, altfel cel care s-a trudit toată viața. Și, în felul ăsta, de bună seamă s-a umplut Raiul de oameni săraci. Nu mai vorbesc de petrileni. Cîți au venit, toți au fost primiți cu bucurie. Pînă și Sami, cîrciumarul, măcar că era evreu și mîrîiau împotriva lui sfinții mai vechi, pînă și el a primit intrarea liberă.

- Da' ăsta, țipau unii arhangheli, de ce intră? ăsta n-a fost muncitor. A fost cîrciumar.

- Tocmai de-aia. Ce știți voi ce-nseamnă să fii cîrciumar în Petrila?! Ne-a dat pe datorie, ne-a ascuns față de muieri, ne-a mai și ajutat din cînd în cînd. Îi omul nostru.

- Și-apoi, ziceau ceilalți ortaci mai de mult veniți, ce fel de Rai îi ăla în care nu-i nici un cîrciumar?

Și așa, cu vorbe, cu certuri, au trecut cei șapte ani. Toată lumea aștepta acum întoarcerea lui Sfîntul Petru. Dar iată, a trecut o zi, două, trei și el tot nu se arăta. Ce-o fi cu el, ziceau sfinții, s-a prăpădit în Petrila? Acum nici minerului nostru nu-i era la îndemîină întîrzierea asta. Că doar el era oarecum vinovat că bietul Petre a ajuns unde a ajuns. Așa că, în ziua în care s-a împlinit săptămîna de așteptare, și-a luat clopul în mîină și s-a dus la Moșul.

- Ce-i, minerule, ce năcaz ai? a întrebat Cel Mare.

- Doamne, s-a-implinit sorocul de șapte ani pentru Sfîntul Petre. Și, iaca, de-o săptămîna de zile îl tot aștept în poartă și el tot nu urcă. Ce-o fi cu el?

- Hm!, a zis Moșul, o fi uitat de noi. N-ar fi rău să te duci după el.

- Mă duc, zise bătrînul, știu unde-l găsesc.

- Dar bagă de seamă! Dacă nu vrea să vină, mi-1 aduci cu forța. Că mi s-a urît fără el...

-Așa am să fac, răspunse cu respect minerul și în cea mai mare grabă se pregăti de drum.

Abia spre seară a ajuns în Petrila, cam la ceasul cînd muierile aprind lampașul în bucătărie și își strigă copiii de pe uliță. Jiul era frumos, Parîngu și mai frumos. Veneau caprele de la pășune, într-o casă cineva cînta frumos din

SFÎNTUL PETRU LA PETRILA

clarinet. Mirosea pe ulița a cartofi prăjiți, a cafea. Ca odinioară. Hei, oftă bătrînul, ce păcat, ce păcat că-s în Rai... Apoi se scutură ca de-un gînd greu și începu să caute. Vezi, Doamne, el vedea acum totul; numai pe el, că era duh, nu-l putea vedea nimenea. Nu i-a fost greu să-l găsească pe Sfîntul Petru. Stătea în tîrnaț, bea răchie și să uita cu mulțămire la un porc gras, căruia nevastă-sa îi dădea de mîncare. Părea mulțumit, deși pe fața și mîinile lui se vedea că trudește din greu.

Minerul s-a așezat lîngă el pe bancă și, ca să nu-l sperie, îi zise:

- Petre, Petre...

- Ce-i? Cine-i? sări ca ars Petre.

- Nu te spăria! Eu îs. Minerul cel bătrîn. Din poartă, știi tu de unde...

- Îhîm, mormăi Petre supărat și-și turnă în pahar. Spune, ce vrei. De ce ai venit?

- S-a-implinit sorocul. Șapte ani. Te-așteaptă Raiul.

- Nu mă duc.

- Cum așa? Nu vrei să te-ntorci în Rai?

- Mă ortace, i-a zis Petre, iaca, nu mă duc. M-am însurat, muierea-i bună. Mai bună ca mulți îngerii de-acolo de sus. Am cinci copii frumoși. îi vezi? în Rai nu poți avea copii. Și-apoi, uite, după atîția ani de trudă, am și eu acum un porc gras. Vreau să-l tai de Crăciun...

- Petre, Petre, d-apoi tu ești sfînt, ești portarul Raiului.

- Îmi place în Petrila. Mina-i grea ca moartea, sărăcia-i mare, domnii-s răi. Toate le știu acum. Dar seara-s om. Iaca, mă uit la copii, la nevastă, la vișinul cela înflorit. Mă uit la Parîng, la ortaci, mai beau un pahar de răchie și mă simt aici ca-n Rai. Ce să mai merg sus? Stau aici.

- D-apăi îi poruncă de sus...

- Lasă porunca, mai bine bea și tu. Că știu că ți-e dor.

Au băut, au mai vorbit, muierea le-a pus de cină, au mîncat fain-frumos ca doi ortaci bătrîni. Apoi Petre s-a dus să se culce că a doua zi intra dimineața în șut. Nici nu voia să audă de Rai.

„Ce să fac, ce să fac?“, zicea batrînul miner, în timp ce rătăcea pe ulițele

pustii ale coloniei. Să-1 iau mi-e milă, că-nțeleg ce-i în sufletul lui; să-1 las nu pot, că am grea poruncă.

În sfârșit, n-a avut încotro și s-a hotărât. S-a băgat în mină și a căutat abatajul unde lucra Petre. A stat acolo pînă s-a făcut ziuă, pînă a intrat schimbul pe care-1 aștepta. Apoi, nevăzut cum era și cu puteri de sus, a așteptat pînă ce s-a întîmplat ca Petre să rămînă singur în gaură. Atunci a prăbușit intrarea, pereții, stîlpii, scările, tot.

- Gata cu mine! zise Petre și se îngălbeni. Vai de copilașii mei!...

- Petre, i-a grăit atunci cel miner bătrîn, tu să mă ierți, n-am avut încotro. Porunca-i poruncă. Acum, pentru cei de afară ești mort, pentru noi înviat. Hai să mergem!...

Ai, ai, ai! ce s-a mai jăluit Petre! Cum să plece el din Petrila?! Cui să-și lase copiii, nevasta? Ce să caute în Rai cu sufletul ăsta plin de jale și dragoste? Dar pînă la urmă n-a avut încotro și, ștergîndu-și lacrimile, a zis:

-Noapte bună, măi Petrila, te las. De-acum mă duc în Rai.

Și-au pornit. Lămpaș aveau, săcure aveau. Drumul îl cunoșteau acum și unul și celălalt. Toate au mers bine, numai Petru înjura din cînd în cînd de mama focului. Că nu putea uita. Da' cine poate uita cînd a lăsat în urmă șapte ani de viață grea și cinstită? Așa au ajuns la cotul cel mare, acolo unde se despart galeriile tărîmurilor. Cînd s-o ia în sus spre Rai, de unde de neunde, iaca, sare din umbră dracul și-1 apucă zdravăn pe Sfîntul Petru...

- Ce-i, strigă ăsta speriat, ce-ai cu mine, drace?

- Am venit să te iau. Că al meu ești.

- Cum al tău, mă împielițatule, eu îs Sfîntul Petru.

- Ai fost, zise dracul, acum ești un miner păcătos. Și dacă ăla a scăpat, tu nu-mi scapi. O să fie ospăț mare în Iad cînd am să te aduc.

- Ptiu, drace, scui pă minerul, lasă mîna de pe ortacul meu. Ce-ai cu el?

- E păcătos.

- Cum păcătos, dacă-i sfînt?

- Petre, a zis dracul, trăgîndu-1 de barbă (că acum îi crescuse barba la loc), spune tu, ăștia șapte ani ai băut răchie?

SFÎNTUL PETRU LA PETRILA

- Băut, zise Petru, care miner nu bea?

- Dar de-njurat, ai înjurat?

- Păi... Păi... sigur că am înjurat. Da' poți trăi în curva aia de lume să nu-njuri?

- Da' bătauş ai fost?

- Am fost și bătauş. Că nu se putea altfel.

- Atunci, rîse dracul și se dete de trei ori peste cap de bucurie, al meu ești.

În Iad cu tine!

- Ho, ho-ho! sări minerul. Stai că aici sunt și eu. Mai drace, pe mine mă cunoști?

- Te cunosc. Ești al dracului.

- Știi că noi ne-am mai văzut în viață. Eu-s miner bătrîn, cu mine nici dracului nu-i merge.

- Ce vrei, se răsti al rău, vrei să ne batem?

- Să ne batem.

- Pentru el?

- Pentru el.

- Bine, zise dracul (că nu era nici prost, nici fricos), dar să știi că dacă te răzbesc vă iau pe amîndoi.

- Pe amîndoi. Tot atîta-i.

Noa, și-așa începui bătaia. Făcură loc înjur. Petre, tremurînd ca o frunză uscată, se trase mai la o parte. Cei doi, dracul și minerul, se puseră la mijloc.

Acum trebuie să știți, cu cel Rău nu te bați oricum. Una-i să te lupți cu-n zmeu și alta-i să te lupți cu un...

Că degeaba dai cu pumnul. Nu-l răzbești. Doar te-mpuți și te murdărești. Una-i să ai în față un om ca și tine și alta-i să ai vreo jigodie scîrboasă sau vreun șarpe veninos. Lupta-i după cum cere dușmanul. Așa că și cu dracul trebuie să te lupți după legile lui. Dar minerul cel bătrîn (nu degeaba e o vorbă în Petrila: „om sărac, al doilea drac"!) îl cunoștea și știa de unde să înceapă.

- Atunci, zise dracul, întîi ne întrecem la scuiapat.

- Bun, zise minerul. Cine scuiapă mai departe, ăla cîștigă.

Și-au început. A scuipat dracul, a scuipat și minerul. S-au dus să măsoare. La țanc. Nici unul nu-l întrecuse pe celălalt. „Înc-o dată”, zise dracul și se opinti. Mai scuipară încă o dată și apoi a treia oară. Au trebuit să meargă, hăt departe, să vadă unde au nimerit. Parcă era făcut. Nici unul nu-l întrecuse pe celălalt.

- Acum, trecem la proba a doua, zise Michiduță. La înjurat.

- Bine, a zis minerul. Începe tu!

Și a început dracul să înjure. Noa, ca dracii. Urît de tot. Când a tăcut, parcă s-a făcut mai întuneric în jur.

- Acum, ascultă, zise minerul. Și când a început să se sloboadă în vorbe, s-a zburlit părul pe drac.

- Stai! a zis. Ascultă aici și dă-i altă înjurătură. Dar nici minerul nu i-a rămas dator. Și s-au înjurat așa pe întrecute, s-au înjurat de s-a cutremurat tot pământul de scîrbă. Dar nici unul n-a putut să-l întreacă pe celălalt.

- Nu-i nimic, a zis dracul, obosit de atîta trudă, trecem la ultima luptă. La beatură.

- Buun, a zis minerul. Adă răchie!

Dracul pe loc a făcut rost de o damigeana mare.

- Cine cade primul, acela pierde.

- Așa să fie, a zis minerul și și-a rîs în barbă. Că știa el ce știa.

Și au început să bea. Pahar după pahar, răchie din aia tare cum numai în Iad se fierbe. D-apăi minerul nu degeaba era bătrîn și din Petrița, șapte brăcinari să ai, să te pui cu un asemenea om încercat la băut. Mai ales la răchie. Dracul, pe cît de deștept, pe atîta și de prost, știa și nu știa mișculațiile vechilor băutori. Cum a fost, cum n-a fost, destul că păstă vreo trei ceasuri cei doi terminaseră prima damigeana. Dar nici unul nu se clătina. Numai dracului îi venea să cînte cîntece bisericesti. La a doua damigeana, lucrurile s-au mai limpezit. Dracul a început să se laude că el îi cel mai și cel mai... din Iad. Că așa cum îi el, nu-i nimeni. Și toarnă-i, și toarnă-i, și bea, și bea. La a treia damigeana, dracul voia să-l pupe pe miner, spunea că el de fapt nici nu-i drac, îi numai un fel de înger mai negru, a început apoi să plîngă și nu după mult, ce să zic, nici la jumătatea celei de-a treia damigene, dracul, ca un butuc tăiat, căzu sub masă.

SFÎNTUL PETRU LA PETRILA

- Leagă-1, Petre, a zis bătrînul. Și Petre, care și el era un pic de băutor, abia atunci văzu că și limba bătrînului, parcă-parcă, se-mpleticea.

Îl legară pe drac și acum, scăpați de el, și-au zis: „Tot atîta-i. Damigeana-i aici, Raiul dincolo. Întîi să bem împreună ce-a mai rămas și-apoi ajungem noi și în Rai.”

Zis și făcut. S-au pus amîndoi cu șezutul pe Michiduță, care dormea ca un înger, și dă-i bătaie! Au băut frumos, ca la Petrila între bătrîni. Cu vorbe, cu amintiri. Apoi cu cîntece.

Ce să mai lungim povestea?! Cînd au terminat damigeana, erau amîndoi puși bine. S-au luat de gît, s-au pupat și, cîntînd cît îi ținea gura, au pornit în sus. Tremurau tăriile, Iadul se făcuse mic de spaimă, în Rai era o alarmă ca-n plin război. Ce s-a întîmplat, cine vine? Pînă la urmă s-a aflat. Pe potecă în sus, clătinîndu-se oleacă, dar altfel veseli și cu voci mari, urcau doi mineri care cîntau de mama focului „Cine-a făcut crîșma-n drum...”

Și așa au intrat, pe poartă, bătrînii noștri, și așa s-au și terminat cei șapte ani pe care i-a petrecut Sfîntul Petru în Petrila.

Că de n-ar fi fost așa, n-ar fi avut de unde să ghicească petrieni vorbe din astea ca: „dracu-i drac, dar mineru-i de trei ori drac”, sau „cine nu știe să scuipe. să-njure și să bea, ăla nu poate să se bată cu ăl rău”, sau „ca să bei cu un miner bătrîn și să-1 răzbești la răchie, trebuie să fii mai tare ca dracul”. Și-apoi eu cred că tot de-atunci, de cînd a fost Sfîntul Petru șapte ani în Petrila, a rămas vorba aceea că „cine moare-n mină merge drept în Rai”. Că și astăzi, puteți să-ntrebați, să vedeți - la copiii care rămîn orfani, fie că le moare tatăl în mină, fie că-s făcuți de unul care a vinit, s-o pripășit și, după un număr de ani, se topește în lumea mare, la copiii ăștia, la noi în Petrila, le spun oamenii

„c o p i i i l u i S f î n t u l P e t r u”.

PARTIDUL ROMÂNIA MARE

Proiect inițiat de IOAN DOREL ȘCHIOPU (președinte PRM Vulcan)
și susținut de COSTEL AVRAM (președinte Liga Aleșilor Locali PRM
Hunedoara; consilier județean PRM).

www.prmvulcan.wordpress.com
dorelshd@yahoo.com
cjavram@gmail.com

tiparul a fost executat la
S.C. FOCUS GRAFISERV SRL – PETROȘANI
0254.540.640
